

עורכים מקצועיים: יעקב גולדמן, עו"ד. אורי גולדמן, עו"ד.
מנהל מערכת: אורי גולדמן, עו"ד.

גיליון 693 יום ה' 27 בפברואר 2014

השבוע בגיליון

עדכונים מהשטח

חובת תשלום מקדמה מס שבח – הוארכה עד 31.5.14 //
רשות המסים מעדכנת את "מחירון" הוצאות הגבייה //

רכישה עצמית של מניות – בעקבות פס"ד ברנובסקי

מ"ה – תשלום "דמי רצינות" אינו מחייב בהכרח מסקנה שנכרת הסכם //
מ"ה – אי שלילת הטבת מס גם אם לא נדרשה במועד (פס"ד שופרסל) //
שבח – פטור ממס רכישה לנכה – פעמיים במשך חיי הזכאי בלבד //

תוכים ירוקים במסלול האדום // נוהל רוטציית בכירים ברשות המסים //
כתב אישום נגד רו"ח – גניבות כעובד // לשכת עו"ד נגד "עמותה לסיוע משפטי"

מאמר
פסיקה

מחוץ לחוק

עדכונים מהשטח

חובת תשלום מקדמה מס שבח – הוארכה עד 31.5.14

◆ עוד נקבע בסעיף 15(ד)4 כי לעניין סעיף 16, יראו את תשלום המקדמה (אשר הרוכש מחוייב בו) כאילו שולם המס שחייב בו המוכר ומכאן שבעת תשלום המקדמה, מקבל הרוכש אישור מס שבח לרישום זכויותיו בפנקס המקרקעין (לצורך הרישום בטאבו נדרש גם אישור מס רכישה).

◆ במסגרת תיקון מספר 72 לחוק נקבע, כי סעיפים 15(ב)-(ה), אשר קובעים את חובת תשלום המקדמה כמפורט לעיל יחולו על עסקאות במקרקעין שנעשו עד ליום 1.4.2013. אולם לשר האוצר באישור ועדת הכספים תהיה סמכות לדחות את מועד הביטול בצו.

◆ בעבר הוארכה חובת המקדמה, רטרואקטיבית, החל מיום 1.4.13 (כך שנוצרת רציפות) עד ליום 28.2.14 וכעת כאמור הוארכה עד ליום 31.5.14.

◆ יצויין, כי ביום 19.2.14 פורסמה הצעת חוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה) תיקון מס' 77, התשע"ד-2014, לצורך הפיכת חובת המקדמה לקבועה, ותיקון תיקונים טכניים נוספים, כך שיימנע הצורך להארכתה מעת לעת בצוים.

◆ לצורך קריאת חומר נוסף בעניין, ר' מאמרנו: תשלום מקדמה מס שבח על ידי רוכש זכות במקרקעין (<http://masfax.co.il/node/3442>)

◆ ביום 27.2.14 פורסם ברשומות צו לשינוי נטל המס (תיקוני חקיקה) (דחיית מועד לעניין סעיף 15 לחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה) (תיקון מס' 3), התשע"ד-2014.

הצו מאריך את חובת תשלום מקדמת מס השבח שחלה על המוכר בעסקאות מקרקעין מסוימות עד ליום 31.5.14.

כזכור, בתיקון מספר 70 לחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963, נקבע בסעיף 15(ב), כי: במכירת זכות במקרקעין שתמורתה נקבעה בכסף בלבד, ואינה דירת מגורים מזכה שהתבקש בשלה פטור לפי פרק חמישי 1, יהיה הרוכש חייב להעביר למנהל מס שבח תשלום (מקדמה) על חשבון מס השבח שהמוכר חייב בו.

◆ בנוסף לתנאים אחרים המעודכנים בסעיפים הרלבנטיים, המקדמה החלה על הרוכש מחושבת עפ"י אחוזים מהתמורה בעסקה:

- 15% מהתמורה - על נכס שמועד רכישתו לפני 7.11.2001

- 7.5% מהתמורה - על נכס שמועד רכישתו אחרי ה- 7.11.2001. (להלן: "המקדמה").

רשות המסים מעדכנת את "מחירון" הוצאות הגבייה

ושכסום הוצאות פעולה כמפורט בהן לא יעלה על הסכום המפורט בהודעה.

◆ להוצאות כאמור יתווסף מע"מ.

◆ ההודעה למעשה מעדכנת את "מחירון" רשות המסים להוצאות גביה שונות כגון בגין משלוח דרישה בכתב, עיקול, מכירת כלי רכב שעוקלו, מסירת אזהרה וכיו"ב, כמפורט בה.

◆ ביום 17.2.14 פורסמה ע"י מנהל רשות המסים, עו"ד רו"ח משה אשר: הודעת המסים (גבייה) (קביעת הוצאות מרביות), התשע"ד-2014.

עפ"י ההודעה, אשר תחולתה היא מיום 17.3.14, בעת הפעלת אמצעי אכיפה מכוח פקודת המסים (גביה) בשל חוב מס, ניתן יהיה להוסיף על המס את ההוצאות הישירות שהיו כרוכות בהפעלת אמצעי האכיפה, ובלבד שאמצעי האכיפה מנוי בתקנות אלה

רכישה עצמית של מניות – בעקבות פס"ד ברנובסקי

מאת: איתי הכהן, עו"ד

איתי הכהן משרד עורכי דין

לאור ההנמקה האמורה קביעתו של ביהמ"ש אין בה לדעתנו כדי לקבוע קטגורית, כי בכל מצב שבו מתבצעת רכישה עצמית של מניות בידי החברה מאחד מבעלי המניות יראו בכך כעסקה דו שלבית הכוללת חלוקה "רעיונית" של דיבידנד ליתר בעלי המניות בחברה ורכישת המניות של בעל המניות היוצא.

◆ קביעתו של ביהמ"ש, כאמור, מושתתת על נסיבות עובדתיות שבהן לא ניתן הסבר כלכלי או מסחרי לביצוע המהלך ברמת החברה בהיותה "קופת מזומנים". עם זאת, קביעתו של ביהמ"ש אינה נקיה לדעתנו מספקות וזאת, בקצרה, מהטעמים הבאים: א. לא ברור מדוע ניהול "קופת מזומנים" אינו בגדר ניהול פעילות עסקית לכל דבר וענין. אחרי הכל אין מדובר בחברה שעברה לעסוק בפילנטרופיה. משכך, העדר הסכמה בין בעלי המניות עשויה להשפיע בהכרח על אופי פעילותה של החברה והמשך דרכה באופן היוצר אינטרס ברור לחברה לרכוש את חלקו של בעל מניות שאינו רואה את דרכה של החברה עין בעין עם מנהליה כמו גם שאר בעלי המניות.

ב. המערער טען, בין היתר, כי התמורה בגין המניות שולמה על ידי החברה ליהודית באופן שיר, והוא עצמו "לא קיבל לידיו כספים כלשהם מהחברה". עוד טען המערער, כי "בסופה של פעולת הרכישה העצמית, המערער אינו מוצא עצמו עשיר יותר", וכי לא הגיע אליו כל נכס כסף או מניות. על כך "משיב" ביהמ"ש בדחותו את הטענה האמורה, כי אפשר שבאופן פורמאלי לא קיבל המערער כספים ישירות מהחברה במהלך רכישת המניות על ידי החברה, אולם אין ספק שבמסגרת הסכם הפשרה קיבל המערער נכסים וכספים של משפחת ברנובסקי תמורתם הסכים להעביר ליהודית סך של 37.5 מליון ש"ח מקופת החברה. אולם מפסק הדין עצמו כלל לא ברור מהם אותם נכסים וכספים שהתקבלו בתמורה. דומה כי היה מקום להנמקה יותר מפורטת. מעבר לכך יש לזכור, כי חלוקה ראשונה של נכסי עיזבון בין יורשים אינה מהווה ארוע מס. הראיה, שאף פ"ש לא "תקף", ככל הידוע, את חלוקת נכסי העיזבון כלשעצמה בין האחים באופן שונה מצוואת ההורים אלא רק את מהלך הרכישה העצמית.

ג. עמדתו של פ"ש בביהמ"ש אינה עולה לכאורה בקנה אחד עם האמור בחוזר מ"ה 10/2001 ולפיו רק במקרים בהם נעשתה רכישה עצמית מכל בעלי המניות באופן שווה (פרו-רטה), יש לסווג באופן חריג את העסקה כחלוקת דיבידנד, ויחולו ההוראות בדבר ניכוי המס במקור על פי סעיף 161 לפקודה כמתחייב. ואילו במקרה שלנו הרכישה בוצעה רק מבעל מניות אחד. אם כך פ"ש לכאורה מושתק בלשון בניגוד להנחיות המקצועיות של הנהלת הרשות. פסה"ד מתייחס לחוזה, אך קובע כי החוזר התייחס לבעל מניות המוכר את מניותיו לחברה וכלל לא התייחסו לבעל מניות שאינו מוכר את מניותיו לחברה. לדעתנו מהחוזר משתמע, כי אין ליחס חלוקת דיבידנד במצב שבו לא בוצעה רכישה פרו-רטה.

ד. קביעתו של ביהמ"ש מחייבת לכאורה טיפול חשבונאי שונה המנוגד לדיני החברות שכן בעוד שלפי אלה הופכות המניות לרדומות הרי שעל פי הפרופוזיציה של פ"ש, המניות הנרכשות שייכות לאח לרבות החובה ליחס להן עלות רכישה ואף היבט זה מנוגד לאמור בחוזר. לסיום נעיר, כי אילו נעשתה פעולה מקדימה לרכישה העצמית כך שהמניות של האח היו מועברות לחברת החזקות חדשה בבעלותו לפי סעיף 104א לפקודה, העברת המניות היתה לכאורה מהווה מגן מפני תאונת המס הרואה ברכישה העצמית כעסקה דו שלבית הכוללת חלוקת דיבידנד. שכן ככלל, חלוקת דיבידנד בינחברתית אינה חייבת במס. אומנם, מול גישה גורפת הפוסלת כל תכנון מס בטענת מלאכותיות אין כל בריה יכולה לעמוד, אלא שגישה זו אינה מתחייבת לדעתנו בהכרח מפסה"ד הנדון ובודאי שלא מפסיקה ותיקה אחרת (רי' לדוגמה ע"א 265/67 הידוע) הדנה בסוגיה.

◆ בחודש ינואר 2014 ניתן ע"י כב' הש' מגן אלטוביה מביהמ"ש המחוזי בת"א פס"ד ברנובסקי (עמ"ה 21268-06-1). בפסה"ד נדון ענינם של האחים זן ויהודית ברנובסקי, בעלי השליטה לשעבר בפינאטו באמצעות חברת ההחזקות שהמניות בה נתקבלו מעיזבון הוריהם המנוחים (חלקן ככל הנראה במתנה מחיים). בחודש יוני 2000 נמכרו המניות לצד ג' בתמורה לסך של כ- 102 מליון ש"ח ובכך הפכה החברה מחברה בעלת שליטה בעסק לחברה בעלת מזומנים ונכסים פיננסיים שונים. במסגרת הסדר פשרה בין האחים סביב חלוקת עיזבון ההורים סוכם, בין היתר לענינו, על חלוקה שונה של נכסי העיזבון שכתוצאה ממנו זן ירד בהחזקות מ- 75% לשיעור של 62.5% ואילו יהודית תחזיק בשיעור של 37.5%. כמו כן סוכם כי החברה תרכוש בדרך של רכישה עצמית את כל מניותיה של יהודית בחברה בסכום של 37.5 מליון ש"ח. בית המשפט קיבל את עמדתו היצירתית של פ"ש גוש דן (מעין "תכנון מס הפוך" של פ"ש) בקובעו, כי יש לראות את רכישת המניות העצמית כמורכבת משני שלבים: א. חלוקת דיבידנד לשני בעלי המניות בחברה עובר לרכישה. ב. בכספי הדיבידנד שקיבל, השתמש המערער (זן) למימון רכישת המניות של אחותו, כאשר חלוקת הדיבידנד שקדמה לרכישה, הביאה לירידה בשווי מניות החברה בעת ביצוע רכישת מניותיה של האחות בידי המערער. כתוצאה מכך, קבע המשיב, וביהמ"ש אישר את קביעתו, כי יש לראות בסך של 37.5 מליון ש"ח ששילמה החברה ליהודית תמורת המניות, כדיבידנד שחולק לבעלי המניות בחברה, כאשר 62.5% מהסכום האמור, דהיינו 23,437,500 ש"ח, ייחס המשיב למערער. הכנסה זו הוסיף המשיב להכנסה מדיבידנד לשנת המס 2004.

◆ לשלמות התמונה יצוין, כי בין המשיב לבין יהודית נכרת הסכם שומה המתייחס לתקבול בסך 37.5 מליון ש"ח, ולפיו חויבה יהודית במס בשיעור המתחייב על דיבידנד בגין החלק היחסי שלה במניות החברה (37.5%) מתוך סך התמורה שקיבלה מהחברה בעד רכישת מניותיה. על יתרת התקבול חויבה יהודית במס רווחי הון. המשמעות הינה שהאח חויב במס בגין דיבידנד שבפועל לא קיבל לידיו אבל יוחס לו "רעיונית" ע"י פ"ש. לגבי האחות, ייחוס חלק מהתמורה לדיבידנד שלא כחלק מהתמורה בגין המניות פירושו לכאורה אובדן שיעור המס הנמוך (10%) על מרכיב הר"ל בגידרו של סעיף 294ב(2) לפקודה. ככל הידוע פ"ש לא חייב במס את עצם השינוי שנעשה בחלוקת העיזבון בין היורשים, המחלוקת היתה לגבי תוצאות המס של הרכישה העצמית שביצעה החברה. בפס"ד קצר שניתן, ביסס ביהמ"ש את קביעתו על המהלך המשפטי הבא: בחברה לא נותרה כל פעילות עסקית ולמעשה הייתה החברה מעין "קופת מזומנים". לפיכך, לא ניתן ליחס לבעלי מניותיה של החברה סכסוך על רקע פעילות עסקית של החברה. בכל אלה, יש כדי ללמד שהסדר המעוגן בהסכם הפשרה אינו נוגע לפעילות החברה או לעסקיה, אלא לחלוקת זן לבין יהודית במסגרת הסכם הפשרה. בהתחשב בכך, מקובלת על ביהמ"ש עמדת פ"ש לפיה, העברת סך של 37.5 מליון ש"ח ליהודית בתמורה לכאורה לרכישת המניות, נעשתה במישור בעלי המניות ולא בזיקה לפעילותה של החברה. בנוסף לכך השתית ביהמ"ש את קביעתו על טענה נוספת של פ"ש ולפיה מדובר בעסקה מלאכותית, שכן לא ניתן הסבר למהלך שבוצע (רכישת המניות) באופן המצדיק אותו ברמת החברה להבדיל מרמת בעלי המניות. עם זאת לא ניתן בפסה"ד מהו הסיגמנט "הבלתי נאות" כמשמעו בסעיף 86, בתכנון המס האמור, שכן לא ידוע על תכלית כלשהי של דיני המס המחייבת חלוקת דיבידנד במקום שבפועל לא חולק, אלא במקום שבו הדבר נקבע במפורש (כגון לגבי חני"ז). מכל מקום, יש לציין, כי

תשלום "דמי רצינות" אינו מחייב בהכרח מסקנה שנכרת הסכם ע"מ 12-10-4268 סיטי ג'וניור בע"מ נ' מדינת ישראל אמיר אבו ראזק (משפטן)

◆ ביהמ"ש קיבל את עמדתו של מנהל אינטר ג'ינס, מר י. פרץ- כי בין המערערת לבין אינטר ג'ינס התנהלה מערכת עסקית משמעותית - תוך אמון הדדי רב - במהלך שנים רבות שקדמו למכירה.

◆ ביהמ"ש לא מצא סיבה או נימוק שלא לקבל את עדות י. פרץ בדבר רצונה העז של אינטר ג'ינס לנסות ולבסס את סיכוייה לרכישת הזכויות בשתי החנויות שהיו, ע"פי עדותו, מרכזי מכירות בולטים באילת בתחום עסקיה של אינטר ג'ינס. שילוב נתונים אלה של רצונה העז של אינטר ג'ינס להבטיח לעצמה את העסקה העתידית ויחסי האמון והעסקים המשותפים - משך שנים רבות - בין המערערת ומנהלה לאינטר ג'ינס ומנהלה, אינם שומטים את ההסתברות והעמידה לרשות המערערת מקדמות עתידיות נכבדות על חשבון התמורה שתסוכם בהסכם העתידי אשר ציפתה כי ייחתם ביניהם. לדעת בית המשפט הנכבד, אין גם חולק כי בנוהג שבעולם המסחר והעסקים - הדרך המקובלת לסמן את נקודת תום שלב המו"מ והמעבר לשלב החוזי המחייב - הינו בחתימת הסכם שבכתב.

◆ אכן, הוסיף ביהמ"ש, אין מניעה נורמטיבית לכריתת הסכם, מסוג ההסכם דנן, בעל פה. ברם, משבחרו הצדדים, בדרך הרגילה והמקובלת, לערוך ביניהם הסכם מפורט בכתב, נדרשת ראייה משמעותית להוכחת טענה, כי ההסכם הכתוב איננו אלא ביטוח משני ומאוחר להסכם מחייב שכבר נכרת בעל פה בין הצדדים, במועד בלתי ידוע ומתוך הסתמכות על סברה כזו או אחרת. בשל האמור לעיל, הערעור התקבל.

תוצאה:

◆ הערעור התקבל. השומה נשוא הערעור בוטלה והמשיב חוייב לשלם הוצאות הערעור ושכ"ט עו"ד בסך 15,000 ש"ח.

ניתן ביום 22.1.2014

ב"כ המערערת: עו"ד מאורי עמפלי ועו"ד סנדרה ארנולדיס
ב"כ המשיב: עוה"ד ירון פנש, פרק' מחוז דרום

◆ חברת סיטי ג'וניור בע"מ (להלן: "המערערת") הפעילה, עד סוף ינואר 2008, שתי חנויות למכירה קמעונית של מוצרי הלבשה והנעלה באילת. חנות אחת בקניון "מול היס" והחנות השניה במתחם מלון הרויאל ביץ' בחוף הצפוני. ביום 10.1.2008 נחתם הסכם בין המערערת לבין חברת אינטר ג'ינס בע"מ בו מכרה המערערת לאינטר ג'ינס את מלוא זכויותיה בשתי החנויות לרבות מלאי הסחורות. הזכויות הנמכרות היו זכויות שכירות חוזיות בשתי החנויות והמלאי. התמורה להעברת זכויות השכירות כאמור, פינני החנויות ומסירת החזקה בהן לאינטר ג'ינס, נקבעה לסכום של \$1,100,000.

◆ אשר לתמורה בעבור המלאי, נקבע בהסכם, כי שלושה ימים לאחר מסירת החזקה בשתי החנויות, תיערך ספירת מלאי וייערך המלאי יחושב ע"י הכפלת מספר היחידות מכל פריט במחיר ששולם ע"י המערערת עבור אותו פריט והתמורה בגין המלאי תשולם למערערת בשלושה תשלומים. שתי החנויות נמסרו על ידי המערערת לאינטר ג'ינס ביום 1.2.2008 ותמורת המלאי שולמה כאמור לעיל. המערערת דיווחה למשיב על רווח ההון מהעסקה האמורה וזאת כרווח הון שנוצר ע"פ ההסכם מיום 10.2.2008. באותה שנה היו ל"זכות" המערערת הפסדים ניכרים ולכן התקזזו רווחי ההון מהעסקה דנן כנגד אותם הפסדים. המשיב קבע כי יש לראות את עסקת המכירה ככזו שהושלמה עוד במהלך 2007. המערערת השיגה והשגתה נדחתה. מכאן הערעור.

◆ **לטענת המערערת**, התשלומים שקיבלה בשנת 2007 היו "דמי רצינות" ששולמו טרם כריתת הסכם המחייב ביום 10.1.2008. עוד נטען, כי מדובר במכירה וברווחי הון לשנת 2008, הרווחים כולם מתקזזים כנגד הפסדיה באותה שנה ועל כן התוצאה המיסיית של עסקת המכירה הינה אפס. לטענת המשיב, 70% מסכום התמורה שנקבעה בהסכם (ללא המלאי) שולמה עוד בשנת 2007.

◆ **לטענת המשיב**, קרוב לוודאי שנכרת הסכם בין הצדדים המהווה חוזה מחייב בעל פה במהלך שנת 2007. המשיב הוסיף, כי בלתי סביר שקונה ישלם 70% משווי העסקה מבלי שיש הסכם כלשהו שהתגבש בין הצדדים, המכיל בתוכו גמירת דעת וסויימות לגבי הנכס, הזכות או השכירות אותו יקבל.

ביהמ"ש המחוזי בבאר שבע בפני כב' הנשיא יוסף אלון:

◆ לאחר בחינת הדברים הגיע ביהמ"ש למסקנה, כי הדין עם המערערת וכי היא עמדה בנטל הנדרש להוכחת טענתה, כי הסכם המכירה אכן נכרת ביום 10.1.2008 - בד בבד עם חתימת ההסכם הכתוב. הנחתו של המשיב, כי הסכם המכירה נכרת עוד קודם לכן אינה עומדת לדעת ביהמ"ש הנכבד במבחן העובדות ובבחינה המשפטית הנדרשת לכך.

◆ המשיב אינו חולק, כי ביום 10.1.2008 חתמו הצדדים על ההסכם וכי חלק נכבד מאינדיקציות הביצוע של הסכם זה הן מאוחרות לאותו מועד (ובעיקר מסירת החזקה וזכויות השכירות בחנויות וספירת המלאי ומכירתו תמורת 2,140,000 ש"ח נוספים).

אי שלילת הטבת מס גם אם לא נדרשה במועד ת"א 47023-12-10 שופר סל בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן ויקטור עטיה, עו"ד (רו"ח)

הסכומים שעל המעסיק להעביר לרשויות המס בגין הכנסת העובדים. המענק ממומש באמצעות העברת הזכות לקבל את הסכומים שנוכו משכר העובדים מרשויות המס אל המעסיק, עד כדי גובה המענק, ולפיכך הפחתתם מהסכומים שהמעסיק צריך להעביר בעבור עובדיו לרשות המיסים באותה שנת מס. כאשר המעסיק לא הפעיל את מנגנון המימוש הקבוע בסעיף 12(ב) לחוק, נוצר מצב של תשלום ביתר מצד המעסיק לרשות המס ביחס לסכומים שעליו להעביר בגין הכנסות עובדיו. בהלכת "גיל" נקבע כי במסגרת סעיף 160 לפקודת מס הכנסה לא ניתן לתבוע השבה של כספי מס שנוכו במקור ביתר, אך יש לאפשר למנכה במקור להגיש תביעה בהסתמך על העקרונות הכלליים של דיני עשיית עושר ולא במשפט.

◆ **ביהמ"ש קבע, כי בענייננו, עומדת לתובעת הזכות לתבוע השבה של הסכומים ששולמו על ידה ביתר לרשות המסים.** התביעה לא התיישנה, שכן העילה נוצרה במועד בו שילמה התובעת את מלוא הסכומים שניכתה משכר עובדיה והתביעה הוגשה כשש שנים לאחר מכן. העלאת טענת התיישנות בהזדמנות הראשונה אינה מחייבת הצגתה בצורה מפורטת ומלאה, קו הטיעון הראשוני של רשות המיסים היה, כי לא ניתן לפתוח שומות סגורות אלא בתוך תקופת הזמן הקבועה לכך בפקודת מס הכנסה, ודי בכך כדי לאפשר לרשויות המס להעלות קווי טיעון חלופיים המבוססים אף הם על טענת התיישנות. משלוח מכתב דרישה ע"י התובעת לרשות המסים אין בו כדי לעצור את מרוץ ההתיישנות. במקרה זה אין צורך בפתיחת שומות מאחר שהתובעת איננה כופרת בנכונות השומות שהוצאו לה ואין צורך לעמוד בלוחות הזמנים המוגדרים לפתיחת שומה, וממילא ניתן לקבל החזר מס גם כאשר חלפה לכאורה התקופה המאפשרת פתיחת שומות לפי סעיפים 147 ו-167 לפקודת מס הכנסה, אך טרם חלפה תקופת ההתיישנות הקבועה בסעיף 160 לפקודת מס הכנסה או דיני עשיית עושר ולא במשפט. בנסיבות העניין, דרישת התובע לפתיחת שומות סגורות כתנאי לבחינת דרישת התובעת לקבל את ההטבה נראית כבלתי עניינית, שספק אם היא עולה בקנה אחד עם חובת ההגינות החלה על רשות ציבורית. לפיכך קבע ביהמ"ש, כי דין תביעתה של התובעת להתקבל ובכך אפשר כבוד בית המשפט לתובעת לקבל את מלוא סכום ההטבה המגיעה לה עפ"י סעיף 12 לחוק אסח"א.

התוצאה:

◆ הערעור התקבל.

ניתן ביום: 6.2.2014

ב"כ התובעת: עו"ד טלי ירון-אלדר ועו"ד רני שוורץ
ב"כ הנתבע: ב"כ עו"ד אורית וינשטיין פרק' מחוז ת"א
(אזרחי)

◆ בפס"ד זה נדונה השאלה, האם חברת שופרסל בע"מ (להלן: "התובעת") זכאית לתבוע במסגרת הליך זה את ההטבה הקבועה בסעיף 12 לחוק אזור סחר חופשי באילת (פטורים והנחות ממסים), התשמ"ה – 1985 (להלן: "חוק אסח"א" ו-"הטבה למעסיק באילת", בהתאמה) בגין השנים 2000 – 2003, או שמא התיישנה או פקעה זכותה לתבוע את ההטבה למעסיק באילת בגין השנים האמורות, כאשר זו לא מומשה בזמן אמת מחמת טעות מצידה. הנתבע התנה את מתן ההטבה בפתיחת שומות הניכויים וההכנסות של התובעת לשנים הרלוואנטיות, שומות סגורות שהוסכמו בין הצדדים בעקבות משא ומתן.

◆ לטענת הנתבע מעסיק צריך לנכות את ההטבה האמורה בשנת מס מסוימת מהסכום שהוא מעביר בגין הכנסות עובדיו במהלך אותה שנת מס. בהתאם, לאחר תום שנת המס אין המעסיק זכאי להפחית את ההטבה מסכומים שהוא צריך להעביר בגין הכנסות עובדיו בשנת המס העוקבת. כנגזר מכך, עם תום שנת המס יכול מעסיק לזכות בהטבה למעסיק באילת שלא קוזזה במהלך שנת המס רק במסגרת התחשבות בגין שומת הניכויים שנערכה לו בגין אותה שנת מס. ככל ששומה זו אינה סגורה, צריך המעסיק להעלות עניין זה כחלק מההתחשבות במסגרת שומת הניכויים. ככל ששומה זו נסגרה, יש לפעול בהתאם להוראת סעיף 167 לפקודת מס הכנסה, דהיינו לבקש את פתיחת השומה, וזאת בתוך התקופה הקבועה בסעיף זה (דהיינו 3 שנים מתום שנת המס, ובאישור המנהל – 4 שנים מתום שנת המס). זאת ועוד, משסירבה התובעת בשעתו לפעול בדרך זו, לא ניתן עוד ללכת בה, וזאת מהטעם שהמועדים הקבועים בפקודת מס הכנסה לפתיחת שומות חלפו זה מכבר.

◆ לטענת התובעת, הטבת המעסיק באילת היא הטבה אותה רשאי המעסיק לדרוש בכל עת ולפיכך אין היא מתיישנת כלל. ודוק, מכוח סעיף 12(ב) לחוק אסח"א, המנגנון באמצעותו מוענקת ההטבה למעסיק הוא הפחתה מהסכום שעליו להעביר לרשויות המס בגין הכנסות עובדיו, ואולם לגישת התובעת אין הכרח שהפחתה זו תבוצע דווקא כנגד סכומים שהמעסיק צריך להעביר בגין הכנסות עובדיו באותה שנת מס. לחילופין, אף אם תאמר כי הזכות לתבוע את הטבת המעסיק באילת מתיישנת, הרי שההסדר החל על תביעת הטבת המעסיק באילת הוא דין ההתיישנות הכללי, הקבוע בחוק ההתיישנות, התשי"ח – 1958, דהיינו 7 שנים מיום היווצרות העילה.

**בית המשפט המחוזי מרכז - בפני כב' השופט פרופסור
עופר גרוסקופף:**

◆ ההטבה המוקנית מכוח סעיף 12(א) לחוק היא "מענק" הניתנת למעסיק בהיקף של 20% מהכנסת העובדים באילת, בכפוף לכך שגובה המענק לא יעלה על

פטור ממס רכישה לנכה – פעמיים במשך חיי הזכאי בלבד
יו"ע 55047-07-13 עדי מנחם חן בר און מנחם נ' מנהל מיסוי מקרקעין ת"א
אמיר אבו-ראזק, משפטן

ועדת ערר לפי חוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963 בפני כב' השופט מגן אלטוביה, עו"ד ושמאי המקרקעין דן מרגליות ורו"ח צביקה פרידמן:

♦ הועדה קבעה, כי הכלל בענין שיעורי מס הרכישה, הינו תשלום מס רכישה מלא. החריג לכלל הינו פטור חלקי המוענק לנכה, החריג של החריג הינו הענקת הפטור החלקי גם לבן הזוג של הנכה וזאת, ככל הנראה כדי למנוע מצב שהנכס הנרכש לא יירשם על שם שני בני הזוג. אין התייחסות בתקנות מס הרכישה כי הזכאות היא לתא המשפחתי, אלא לנכה עצמו. כתוצאה מהחריג מתפרסת הזכאות גם על חלקו של בן הזוג הזכאי לפטור. תקנה 11(א) הנ"ל מקנה למפורטים בה פטור חלקי ממס רכישה, כך ששיעור המס יעמוד על תקרה של חצי אחוז בלבד, וזאת אך ורק לגבי נכס הנרכש לשם שיכונם. הנחה זאת תינתן פעמיים בלבד במשך חייו של הזכאי.

מכאן ניתן להסיק, כי ניצול הפטור פעמיים, בין אם חלקי ובין אם מלא, אינו מאפשר ניצול פטורים נוספים. גישת העוררים לפיה אם לא ניצלו שני פטורים ברווקותם, מגיע להם השלמת ניצול החלקי בעבר, כאשר יצרו תא משפחתי חדש, אינה סבירה. תקנה 11(ב) אינה מכוונת להגדיל את מספר הפטורים אלא להחיל את הפטור של הזכאי גם למי שאינו זכאי בזכות עצמו. אין חולק, כי הנכס שנרכש היה ברמת מעטפת אשר לא הייתה ראויה למגורים. זה שלבנין בכללותו ניתן טופס 4 המעיד על גמר בנייה, אינו יכול לשמש ראיה בקשר לנכס עצמו. המוכר לא התחייב להשלים את הבנייה. משום כך, לא ניתן לתת לעוררת פטור מדורג על הנכס הנרכש כדירת מגורים. המשיב התיר לעוררת פטור חלקי ממס הרכישה כבנין ולא כדירת מגורים ובצדק לאור עובדות המקרה.

♦ **כב' השופט אלטוביה** הביע הסכמתו לתוצאה אליה הגיע עוה"ד מרגליות, אך הציע כי בנסיבות העניין, אין צורך לחייב את העוררים בהוצאות. **רו"ח פרידמן** אף הוא הביע הסכמתו לדחיית הערר.

תוצאה:

♦ הערר נדחה

ניתן ביום 16.2.2014

ב"כ העוררים: עוה"ד חן בר-און מנחם

ב"כ המשיב: עוה"ד יונתן בן-דוד, פרק' ת"א (אזרחי)

♦ מדובר בערר על החלטת מנהל מיסוי מקרקעין תל אביב (להלן: "המשיב") שלא לאשר לעוררת פטור חלקי ממס רכישה הואיל וכבר ניצלה פטור זה פעמיים בחייה, מכח תקנה 11 לתקנות מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה) (מס רכישה), התשל"ה – 1974 (להלן – "התקנות"). ביום 28.4.81, רכשה העוררת, נכה לצורך קבלת הפטור הקבוע בחוק, דירת מגורים, ברכישה זו ניצלה העוררת בפעם הראשונה את הפטור החלקי הקבוע בתקנות. העורר, בעלה, זכאי להקלה מכח תקנה 11(א), בהיותו נכה. טרם ביצוע העסקה, נשוא ערר זה ניצלה שתי פעמים הקלות בחישוב מס רכישה מכח תקנה 11(א). ביום 16.8.2008, רכשו העוררים במשותף דירת מגורים, בגין דירה זו ביקשו וקיבלו בני הזוג יחדיו פטור חלקי בהתאם לתקנות. ביום 14.8.2012, רכשו העוררים את הנכס נשוא ערר זה. יצוין כי הנכס שנרכש היה ב"מצב מעטפת" ועם קבלתו ביצעו פעולות בנייה ונכנסו לגור ביום 30.1.2013. בגין רכישת הנכס בשנת 2012, התיר המשיב לעורר לנצל את הפטור השני שלו, לו הוא זכאי מכח התקנות, המשיב לא התיר לעוררת פטור נוסף הואיל ולפי שיטתו היא כבר ניצלה את שני הפטורים לה היא זכאית מכח התקנות (פטור ראשון בשנת 1991, פטור שני בשנת 2008). הפטור שניתן לעורר הוא מכח תקנה 11(ד).

♦ **השאלה העומדת בבסיס הערר הינה האם זכאית העוררת במקרה זה, לפטור מכח תקנה 11(א) לתקנות, אן שמא די בכך שניצלה כבר את הפטורים להם היא זכאית פעמיים – פעם אחת בשנת 1991, ופעם נוספת בשנת 2008, במסגרת התא המשפחתי הנוכחי.**

♦ **לטענת העוררים**, לפי לשון התקנות מגיע לבני הזוג הקלה פעמיים בחייו של העורר ופעמיים בחייה של העוררת. מדובר בזכות אישית של העוררת. אם הייתה נישאת לאדם שאינו נכה, הרי היה הוא זכאי גם להקלה ולכן מדוע אם נישאת לנכה יהיה גורלו שונה לרעה. בהחלטה בהשגה קיבל המשיב את טענות העוררים כי מדובר בדירת מגורים, הנרכשת לצורך מגורי הנכה. מכאן ולחילופין יש למסות את הדירה הנרכשת כדירת מגורים, עפ"י החיוב המדורג הרגיל. יב. בתקנות אין כל דרישה שתירכש דירת מגורים ומספיק כי תירכש "זכות במקרקעין".

♦ **לטענת המשיב**, העוררת ניצלה את ההקלה בעצמה פעמיים (1991, 2008), והעורר ניצל את הפטור פעמיים גם כן (2008, 2012). בחינת התכליות של תקנה 11(א) ותקנה 11(ב) מעלה, כי מדובר במטרה סוציאלית שמצד אחד מעניקה הטבה ומצד שני מגבילה הטבה זו לשתי פעמים.

תוכים ירוקים במסלול האדום

מכס נתב"ג תפס ב- 27.2.14 34 תוכים מסוגים שונים בתיק יד של שני נוסעים ששבו מבלגיה לישראל ועברו במסלול הירוק. התוכים נתפסו בשל חשד להברחת ציפורים האסורות ביבוא ובעקבות מידע מודיעיני שהתקבל ממשרד החקלאות ופיתוח הכפר. מפקחי משרד החקלאות ופיתוח הכפר המתינו לנוסעים, בנמל התעופה בן גוריון, ובשיתוף עובדי מכס נתב"ג נערך חיפוש בכבודתם. החיפוש אימת את המידע המודיעיני - 34 תוכים נמצאו בתוך תיקי היד של שניהם. התוכים הגיעו ללא תעודת בריאות ווטרינרית ולא עברו את הבדיקות הנדרשות לייבוא בעלי כנף לישראל, דבר המהווה סכנה לבריאות הציבור ובעלי החיים בישראל. וכן, הגיעו לארץ ללא רישיון ייבוא ממנהל השירותים הווטרינריים במשרד החקלאות וללא היתר ייבוא מרשות הטבע והגנים, כמתחייב בחוק. מפקחי משרד החקלאות עיכבו את הנוסעים לחקירה. מתשאל ראשוני שלהם עלה כי מדובר באוסף נדיר של תוכים, המוערך באלפי יורו. להערכת המפקחים, התוכים יועדו למכירה ולהרבעה. נגד הנוסעים נפתח תיק משפטי. הציפורים הועברו באופן מידי לטיפול במתקן של השירותים הווטרינריים במשרד החקלאות ומאוחר יותר הוחזרו לארץ מוצאם, לשם מניעת כניסה של מחלות המסכנות את האדם ואת בעלי החיים בישראל.

נוהל רוטציית בכירים ברשות המסים

בטקס שהתקיים ביום 25.2.14 בנציבות שירות המדינה חתמו **נציב שירות המדינה, משה זיין, ומנהל רשות המיסים, משה אשר**, על נוהל סבב תפקידים בכירים ברשות המסים. על פי הוראות הנוהל, תתקיים רוטציה לתפקידים בכירים ברשות **כל ארבע עד שש שנים**. הנוהל, שגובש ביוזמת נציבות שירות המדינה ובשיתוף רשות המסים, מבטא את רוח הרפורמה במנגנוני ניהול ההון האנושי בשירות המדינה המיושמת בימים אלה ע"י נציבות שירות המדינה, ואשר, בין היתר, מעודדת את עקרון המוביליות באמצעות מנגנון של רוטציה בין בעלי תפקידים שונים ותכנון כוח אדם בראייה ארוכת טווח. הנוהל הינו בהתאם להחלטת הממשלה מיום 18.12.2011 שבה הוחלט, בין היתר, על רוטציה לנמנים על הסגל הבכיר. ביצוע סבב התפקידים הבכירים נועד להעשיר את שיתוף הידע בין יחידות הרשות, לשפר את מנגנוני ניהול ההון האנושי, להגביר את האתגר הניהולי, כמו גם לתרום לשיפור השירות לציבור משלמי המסים.

כתב אישום נגד רואה חשבון – גניבות כעובד

לبيت משפט השלום בתל אביב הוגש ע"י עו"ד **עפרה קרמני-אוטולנגי מפרקליטות מחוז ת"א (פלילי)** כתב אישום כנגד רוי"ח **ירון לבין**, תושב רמת גן, בגין שני אישומים של עבירות גניבה בידי עובד (ריבוי עבירות), זיוף מסמך בנסיבות מחמירות, רישום כוזב במסמכי תאגיד (ריבוי עבירות) ועבירות נוספות. על פי כתב האישום, בין השנים 2009-2010 שימש הנאשם כמנהל כספים בחברה, במסגרת הכשרתו כרואה חשבון. במסגרת עבודתו, ניצל הנאשם את תפקידו והעביר כספים מחשבון החברה לחשבונותיו האישיים בהיקף של כ-1,200,000 ש"ח. במהלך התקופה, כדי להסוות את מעשיו, העביר הנאשם למס הכנסה וביטוח לאומי דיווחים כוזבים אודות שכר העובדים בחברה. בנוסף, במהלך חקירה פלילית נגדו זייף הנאשם מסמך לפיו מנכ"ל החברה התחייב לשלם לו בונוס. עפ"י האישום השני, לאחר שפוטר הנאשם ונפתחה נגדו חקירה, הועסק בחברה אחרת כחשב וניצל בשנית את תפקידו לבצע העברות מחשבון החברה לחשבונותיו בהיקף של כ-165,000 יורו, תוך ביצוע עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד (ריבוי עבירות).

לשכת עו"ד נגד "עמותה לסיוע משפטי"

לשכת עורכי הדין בישראל הגישה ביום 20.2.14 תביעה לביהמ"ש המחוזי בירושלים נגד **העמותה הישראלית לסיוע משפטי** ומנהלה, **מר גיא שדה**, בגין מתן שירותים משפטיים שלא כדין והסגת גבול של מקצוע עריכת הדין. הלשכה טוענת באמצעות עורכי הדין **אסף פוזנר ואיתי ליבמן עפאים ממשרד כהן, וילצ'יק קמחי ושות'**, כי זוהי עבירה על חוק לשכת עורכי הדין האוסר מתן שירותים משפטיים שלא על ידי עו"ד. העמותה מפרסמת עצמה כעמותה המעניקה סיוע משפטי בתחום דיני המשפחה. אולם ועל פי הנתען, במסגרת העמותה ניתן ייעוץ משפטי ממר גיא שדה, מנהל העמותה, שאינו עו"ד, דבר העולה כדי עבירה של הסגת גבול המקצוע. על פי הנתען, מר גיא שדה אף מציג עצמו בפני הלקוחות כבעל רקע משפטי, דבר העולה כדי מצג שווא והטעיה. בנוסף לפועלו של מר שדה, מעסיקה העמותה גם עורכי דין. אולם העמותה גובה ישירות מהפונים אליה כספים בסכומים גבוהים עבור אותם שירותים משפטיים, הניתנים באמצעות עו"ד מטעמה. על פי התביעה, העמותה משתתפת בשכ"ט עו"ד בגין השירותים המשפטיים על ידי עורכי הדין מטעמה ובכך נהנית מהכנסותיהם המשפטיות, דבר שנאסר על פי חוק. יחד עם התביעה הוגשה גם בקשה לצו מניעה כנגד העמותה.

info@masfax.co.il

מס פקס מערכת ושיווק: דרך מנחם בגין 132, מגדל עזריאלי 1
תל אביב 67021; טל. 03-6966416; פקס. 03-6953991

מערכת העיתון תשמח לקבל פניות, הערות והארות, לגבי סוגיות ושאלות שמתעוררות בתחום המס במישור הפלילי, האזרחי, איסור הלבנת הון ונושאים אשר ברצונכם שיקבלו התייחסות / כיסוי. האמור בעיתון זה אינו מהווה יעוץ מקצועי, חוות דעת, סקירת המצב המשפטי ו/או הדין הרלבנטי. טל. 03-6966733, פקס. 03-6966744

אין לצלם, להעתיק או להפיץ בדרך אחרת גיליון זה, או חלקים ממנו, ללא היתר בכתב ומראש מהעורכים.